

Arrest

nr. 150 771 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 12 september 2012 te Aalst in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 4 oktober 2012, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 maart 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 april 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een bui ges van de Unie die op 04/10/2012 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [O. A.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie Immers, uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de Belgische onderdaan tewerkgesteld is bij het OCMW van Aalst in het kader van artikel 60§7 van de OCMW-wet Echter, de duur van deze tewerkstelling kan per definitie niet langer zijn dan de noodzakelijke duur van tewerkstelling voor betrokkene om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen, wat impliceert dat dit type tewerkstelling tijdelijk is met het oog op het verkrijgen van een sociale uitkering. Dit gegeven voldoet niet aan de voorwaarden gesteld.*

Bijgevolg werd er niet voldaan aan de voorwaarden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering”, van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er gegronde redenen voorhanden zijn om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot te stellen dat het feit dat de voorgelegde documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker niet voldoen aan de voorwaarden gesteld

door de wet, enkel en alleen omdat zij tewerk is gesteld onder het statuut van art. 60 van de OCMW-wet. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken is deze wijze van tewerkstelling tijdelijk én met het oog op het verkrijgen van een sociale uitkering.

Een behoefteanalyse, die moet worden gemaakt zo men de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen niet aanvaard, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitgevoerd.

De door de Dienst Vreemdelingenzaken gehanteerde motivering is dus 1) onjuist en 2) onvolledig. Toch wil men op grond van die motivering verzoeker scheiden van zijn echtgenote én hem het land uitzetten.

Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat een tewerkstelling onder artikel 60 OCMW-wet géén toegangsweg is tot het naderhand bekomen van een sociale uitkering. Het betreft personen die reeds in aanmerking komen voor een sociale uitkering, maar die ingeschakeld worden in het arbeidscircuit (i.t.t. het louter uitkeren van geld zonder tegenprestatie) en dit met het oog op een tewerkstelling in de private sector.

Dit is klaarblijkelijk een misvatting van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven verdient de echtgenote van verzoeker méér dan wat vereist is voor een aanvraag gezinshereniging, én werkt zij in een knelpuntberoep waardoor tewerkstelling in de toekomst sowieso gegarandeerd is.

De tewerkstelling cfr. artikel 60 kan één tot twee jaar duren, doch naderhand kan het OCMW de tewerkstelling van de betrokken persoon probleemloos verderzetten.

Hoewel het OCMW bereid is haar tewerkstelling nogmaals te verlengen is zij nu actief op zoek naar een job in de privé-sector teneinde het verblijf van haar echtgenoot geregulariseerd te krijgen. De situatie is derhalve paradoxaal: deze dame kan nog geruime tijd aan een mooie verloning tewerk gesteld worden via het statuut artikel 60, doch wordt verplicht deze zekerheid in te ruilen voor een zoektocht naar een job.

Voorts ontving verzoeker zelf reeds arbeidsaanbiedingen en volgt hij op heden een cursus Nederlands met het oog op de optimalisatie van zijn kansen.

Het spreekt dus voor zich dat hij ook aan de slag kan van zodra hem dat wordt toegelaten, en het koppel derhalve meer dan voldoende inkomsten zal genieten.

Had men de voorziene behoefteanalyse gemaakt, dan was men ongetwijfeld tot deze zelfde conclusie gekomen. Nooit is men nagegaan wat de concrete situatie is van het gezin, en heeft men derhalve nagelaten afdoende te motiveren, temeer daar de beslissing een dermate verregaande impact heeft op verzoeker en diens gezinsleven (enerzijds zijn verwijdering uit het land, anderzijds de scheiding tussen hem en zijn gezin).

De Dienst Vreemdelingenzaken is haar verplichtingen niet nagekomen (zie ook RvV 74.258 dd. 31 januari 2012).

De materiële motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet afdoende aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, zij is niet alleen onjuist maar eveneens onvolledig.

Daarenboven stelt verzoeker vast dat het afleveren van het bevel tot het verlaten van het grondgebied nergens gemotiveerd wordt, laat staan dat men nagaat of er een schending is van het recht op privé-leven en familie.

Zulks impliceert dat men het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld, en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden.

Het middel is gegrond."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het louter stellen dat ' de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing niet getuigt van enige redelijkheid'. Verzoeker beperkt zich derhalve tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen hij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Hij toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dientrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat een onderzoek werd gevoerd of er nog andere inkomsten zijn waaruit zou blijken dat verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoefte kunnen voorzien.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig motiveren dat onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de inkomsten van het gezin.

"Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot verzoeker voorhoudt een behoefteanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond. " (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Terwijl, het weze benadrukt, verzoeker op geen enkele wijze aantoont welke relevantie zijn betoog ter zake heeft. Het blijft louter theoretisch.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf diende te worden geweigerd.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoeye van recht met motieven is omkleed.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Op 04.10.2012 heeft verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend als echtgenoot van een Belg.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet voorziet dat echtgenoten als familielid van een burger van de Unie in aanmerking komen:

[...]

Artikel 40ter Vreemdelingenwet verduidelijkt dat:

[...]

In casu heeft verzoeker loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat zijn echtgenote is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 §7 van de OCMW-wet.

In antwoord op verzoekers concrete beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd geoordeeld dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet vanwege zijn aard niet kon weerhouden worden als bron van voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten.

De gemachtigde van besliste terecht dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren.

In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat de tewerkstelling van zijn echtgenote een volwaardige tewerkstelling van bepaalde duur is, merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker dat door de gemachtigde geheel terecht werd opgemerkt dat de tewerkstelling van verzoekers echtgenote een tewerkstelling betreft, teneinde na afloop opnieuw ten laste te komen van de openbare overheden.

De verwerende partij laat gelden dat de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet een tewerkstelling betreft waarbij aan verzoekers echtgenote een maandelijks verhoogde toelage wordt uitbetaald, ten laste van de FOD Maatschappelijke Integratie. Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat zijn echtgenote middels de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de Vreemdelingenwet de facto ten laste van het sociale bijstandstelsel.

"Vooreerst brengt verzoeker aldus geen bewijs naar voor dat zij tewerkgesteld wordt zonder dat zij ten laste valt van de staat; gezien een tewerkstelling onder artikel 60 een vorm van steunmaatregel betreft " (R.v.V. nr. 84 405 van 10 juli 2012)

"Het visum werd aan verzoeker geweigerd omdat de heer S. M. is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Dit impliceert dat de tewerkstelling tijdelijk van aard is teneinde te kunnen genieten van sociale uitkeringen. De bijkomende loonfiches die verzoeker heeft overgemaakt doen hieraan geen afbreuk Het is immers de aard van de tewerkstelling die problematisch is. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op de twijfel met betrekking van het huwelijk van verzoeker. Verzoeker slaagt er ook in haar verzoekschrift niet in om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen. " (R.v.V. nr. 78 199 van 28 maart 2012)

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

"§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen. "

Uit het voorgaande blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft geoordeeld dat de inkomsten uit de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet beantwoorden aan stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, gelet op het feit dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. [...]"

2.3.1. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de betreffende beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker legde ter staving van zijn verblijfsaanvraag, en de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, inkomsten voor afkomstig van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). Deze inkomsten worden niet weerhouden door verweerder, omdat de duur van dergelijke tewerkstelling gelimiteerd is in de tijd en nooit langer is dan de termijn die de betrokkene nodig heeft om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen. Hij benadrukt dat deze vorm van tewerkstelling tijdelijk is met het oog op het verkrijgen van een sociale uitkering, en om deze reden de hieruit voortkomende inkomsten niet zijn te beschouwen als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door het bestuur dat geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen, enkel op grond van het gegeven dat het een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet betreft. Hij benadrukt dat personen die werken in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet worden ingeschakeld in het arbeidscircuit – en dus arbeidsprestaties leveren – en dit met het oog op een tewerkstelling in de private sector. Hij stelt dat zijn echtgenote meer verdient dat wat vereist is voor de aanvraag gezinshereniging. Hij betwist verder dat dergelijke tewerkstelling louter het verkrijgen van een sociale uitkering beoogt en licht toe dat zijn echtgenote een grote kans heeft op een tewerkstelling in de private sector in de toekomst. Hij stelt ook dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet één tot twee jaar kan duren en het OCMW de tewerkstelling nadien kan verderzetten. Hij stelt dat deze tewerkstelling zijn echtgenote gedurende een geruime tijd zekerheid geeft op een verloning die voldoende hoog is voor een aanvraag gezinshereniging.

De Raad merkt op dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op zich aanvaardt dat de inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet in beginsel in rekening kunnen worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij sluit deze inkomsten zo op zich niet uit. Hij aanvaardt de inkomsten uit dergelijke tewerkstelling evenwel niet als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat de duur van dergelijke tewerkstelling gelimiteerd is in de tijd en deze vorm van tewerkstelling het verkrijgen van een sociale uitkering beoogt.

Het gestelde in de bestreden beslissing dat de duur van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen, vindt steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet waaruit blijkt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

In casu toonde verzoeker in het kader van haar aanvraag aan dat de Belgische referentiepersoon reeds sinds 1 maart 2012 werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Het is hierbij op zich niet betwist dat de hieruit voortvloeiende bestaansmiddelen toereikend zijn.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet “aantonen” dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen “beschikt”. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen “zal” beschikken op lange termijn. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Bovendien merkt verweerder zelf op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit sociale uitkeringen, in dit geval werkloosheidsuitkeringen die *a priori* niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder steunt zijn beslissing op de vaststelling dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet per definitie tijdelijk is, doch lijkt er aldus aan voorbij te gaan dat het niet zozeer de vraag is of de huidige tewerkstelling al dan niet tijdelijk is, het zijn de inkomsten of bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt die stabiel en regelmatig moeten zijn. Verweerder geeft, door aan te geven dat de referentiepersoon na ontbinding van de arbeidsovereenkomst – in de situatie dat hij geen andere tewerkstelling heeft – in ieder geval kan terugvallen op inkomsten uit een werkloosheidsuitkering, die een klassieke sociale zekerheidsuitkering is, zelf aan dat ook in deze situatie verdere inkomsten zullen worden genoten. De Raad ziet ook niet in hoe uit het gegeven dat de betreffende tewerkstelling rechten op werkloosheidsuitkering opent en een einde neemt op het ogenblik dat een volledig recht op een werkloosheidsuitkering is opgebouwd, volgt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet stabiel of regelmatig zouden zijn. Verweerder heeft zo *in casu* de garantie dat de referentiepersoon bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst zal kunnen terugvallen op andere inkomsten die, zoals reeds gesteld, *a priori* niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder kan, gelet op artikel 60, § 7, eerste lid van de OCMW-wet ook geenszins worden gevolgd waar hij op algemene wijze stelt dat een tewerkstelling op grond van deze bepaling steeds het verkrijgen van een sociale uitkering beoogt. Deze kan ook tot doel hebben de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. Het is daarnaast ook geenszins een vaststaand gegeven dat de referentiepersoon na afloop van de tewerkstelling zal terugvallen op een werkloosheidsuitkering, nu niet kan worden uitgesloten dat deze – bijvoorbeeld dankzij de door hem opgedane werkervaring – een andere tewerkstelling vindt. Evenmin blijkt dat de enige betrachting van de referentiepersoon is om terug te vallen op een werkloosheidsuitkering.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat *in casu* niet het geval was. Uit het gegeven dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds enige tijd werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, hetgeen niet is betwist, blijkt ook reeds een zekere integratie- en werkbereidheid.

In de situatie zoals deze zich thans voordoet, komt het de Raad dan ook kennelijk onredelijk voor, in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om te besluiten dat geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen op de enkele grond dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet krachtens de wet is beperkt in de tijd totdat de referentiepersoon is gerechtigd op volledige sociale uitkeringen.

In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen nog opmerkt dat de Belgische referentiepersoon op grond van de tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet reeds *de facto* ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, merkt de Raad op dat niet blijkt dat dit gegeven op zich werd weerhouden in de bestreden beslissing om de inkomsten uit een dergelijke tewerkstelling niet te weerhouden. Hiervoor werd enkel gewezen op het tijdelijk karakter van deze tewerkstelling met het oog op het verkrijgen van een sociale uitkering. Dit betreft derhalve een *a posteriori* motivering die niet in rekening kan worden gebracht, daargelaten het al dan niet rechtmatige karakter ervan. Arresten van de Raad hebben verder geen precedentswaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op wat deze beslissing betreft.

2.3.2. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een attest van immatriculatie, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS